

Mező Misi mesél

Mező Misi: *Mesélő*. Udvarszínház. FORTEpiano udvar, 2022. augusztus 16.

Augusztus 16-án a FORTEpiano udvarban Mező Misit, a Magna Cum Laude énekesét köszönthettük. Az együttes frontembere egy jóval intimebb, személyesebb oldalát mutatta. De cseppet sem bántuk...

Előrebocsátom, hogy elfogultságom oka indokolt és megalapozott: Misit a 2018-as *A Dal* verseny zsűrijében ismerhettem meg közelebbről, azóta a barátomnak mondhatom. Mégis, igyekeztem kritikusan, objektív szemmel figyelni önálló estjét, mely a Covid-helyzetnek köszönhetően fogalmazódott meg benne. Ha valamire, talán erre az egyre jó volt ez az időszak: az emberek befelé fordultak és újjáépítették önmagukat. Magam is – zeneisként – önálló estekbe kezdtem, s éppen ezért egyfajta tanulási szempontból is kíváncsian vártam a műsort. Misivel egy időben gondoltuk úgy, érdemes volna művészi eszközökkel beszélni életünkről, bár benne erősen dolgozott a félelem, hogy nem lesz ehhez a fajta történetmeséléshez közönsége. Természetesen nem így lett.

Az időjárás nem volt a legkedvezőbb, az elmúlt időszakban a szebbik arcát mutatta, de a koncert napjára épp megérkeztek az esőfelhők. Ez sem jelentett volna problémát, de mivel az esemény kint zajlott, így a koncertet néhány perces ki-be pakolás előzte meg, míg végül nyugodt szívvel tehattük ki az erősítőket, székeket és – nem utolsósorban – a gitárt.

A közönség sorai közt vegyes korú emberek ültek, az idősebb korosztálytól egészen a fiatalokig megmutatták magukat a rajongók. Ez is utal Mező Misi népszerűségére és arra, nem csupán egy réteget tud maga mellé húzni, hiszen személyisége – hitelessége miatt is – bevonz többféle korosztályt.

Misi meghatározó, megalapozott zenei közegből jött, világa az autentikus cigány zene, legismertebb dalai a mai napig slágernek számítanak. A *Vidéki sanzon* vagy a *Pálinkadal* kevés embernek lehet ismeretlen, mégsem ült fel dalai sikereinek szárnyára, hanem tovább dolgozott azon, hogy mély érzelmeket közvetítsen zenéjén keresztül.

Úgy sejtem, nem csupán a Covid-helyzet, de talán életkora is kiáltott egy önálló est után, ami valóban csak róla szól. Mindig izgalmas, amikor egy zenekar frontembere egyedül áll ki a színpadra, csupán gitárja kíséretében: nagy felelősség, ráadásul egyedül kell „elvinnie a balhét”. Az érzékeny részek és azok feloldása között finom átmenetet épített fel, bátran vallott gyerekkoráról, ami nem mondható átlagosnak, hiszen családjában mindenki muzsikált. Nem volt tehát kérdés, merre indul el.

Már gyerekként sem volt ismeretlen számára a színpad, az édesapja vezette ha-

gyományórzó együttesben játszott. Gyulán iskolatársaival latin zenekart alapított, még arra is figyelt, hogy tradicionális ruhákban lépjenek fel, poncsóban, kalapban, csizmában, akár a legnagyobb melegben is. A szóban forgó régi dalokból is felcsendült egy-egy nóta, idézve a forró latin hangulatot. A poncsót igazság szerint hiányoltam, de ez nem vett el semmit a zene művészi értékéből.

Mint kiderült, ez az időszak vértette fel, és ekkor tanulta meg a szakmai, színpadi alázatot, valamint a közönséggel való kommunikációt is. Nem volt rögzös az út, profi színpadi ember lett. Az esten is látszódtott, milyen jól hangot talál közönségével, nem tántorodott el attól sem, hogy a népszerű *Pálinkadalnál* felhívjon a színpadra. Felemelő érzés volt egy rögtönzött duettbe beszállni, hamar rá tudtunk kapcsolódni egymás rezdüléseire, s a humor nem mellőzve mosolygattuk meg a nagyérdeműt.

A személyes történetek végül mindig egy dalhoz vezettek, jó egyensúlyt találva az olykor szomorkás, majd vidámabb számok között. Jól hatott kendőzetlen őszintesége, a kitárulkozása. Keresztény szemléletét előtérbe helyezve mesélte el személyes történeteit, melyek olykor meghatóan, könnyeket csalva hatottak közönségére. Én magam úgy éreztem, minden hang egy külön történet, s ezekből dal-lamok születtek. Igazi időutazás volt, mintha az ember tükörbe pillantana, és megvilágosodna, ki is ő valójában. Talán az egész közönség nevében elmondhatom, hogy mind belenézünk abba a bizonyos tükörbe.

Az est egyik legmegindítóbb pillanata az volt, amikor *Szentháromság* című dala felcsendült. Szem nem maradt szárazon...

Süle Zsolt